

LUKU 3

JUMALAN ATTRIBUUTIT

JUMALA on kaikkialla läsnä oleva; Universaalinen Isä hallitsee ikuisuuden kehää. Mutta paikallisuniverseissa hän hallitsee Paratiisin Luoja-Poikiensa henkilöissä, samoin hän lahjoittaa elämänkin näiden Poikien kautta. "Jumala on antanut meille ikuisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojissaan." Nämä Jumalan Luoja-Pojat ovat persoonallinen ilmennys hänestä itsestään ajallisille olevaisuuden sektoreille ja avaruuden kehittyvien universumien kiitävillä planeetoilla eläville lapsille.

Nämä äärimmäisen personoidut Jumalan Pojat ovat luotujen älyllisten olentojen alempienkin ryhmien selvästi havaittavissa, ja näin he kompensoivat infiniittisen, ja sen vuoksi vähemmän näkyvän, Isän näkymättömyyden. Paratiisista lähtöisin olevat Universaalisen Isän Luoja-Pojat ovat muutoin näkymättömän olennon revelaatio. Tämä olento on ikuisuuden kehään ja Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuuteen luontaisesti kuuluvasta absoluuttisuudesta ja infiniittisyydestä johtuen näkymätön.

Se tuskin on Jumalan attribuutti, että hän on luoja. Se, että hän on luoja, on pikemminkin hänen toimivan olemuksensa kokonaisuus. Ja tämä universaalinen luojuusfunktio ilmenee ikuisesti sellaisena, jollaiseksi Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ja jumalallisen reaalijohdattajan kaikki koordinoitut attribuutit sen määrittävät ja jollaisena ne sitä valvovat. Epäilemme vahvasti, voidaanko mitään tiettyä jumalallisuuden ominaispiirrettä pitää muita ominaispiirteitä edeltävänä, mutta jos niin olisi, silloin luojuutta edustava Jumaluuden olemus menisi kaikkien muiden olemusten, toimintojen ja attribuuttien edelle. Ja Jumaluuden luojuus huipentuu siihen universaaliseen totuuteen, että Jumala on Isä.

1. JUMALAN KAIKKIALLISUUS

Universaalisen Isän kyky olla läsnä kaikkialla ja samanaikaisesti muodostaa hänen omnipresenssinsä. Vain Jumala voi olla samanaikaisesti kahdessa paikassa, lukemattomissa paikoissa. Jumala on läsnä samanaikaisesti "sekä ylhäällä taivaassa että alhaalla maan päällä", eli kuten psalminlaulaja asian ilmaisi: "Mihin pääsisin henkeäsi pakoon tai mihin pakenisin sinun läsnäoloasi?"

"Minä olen sekä lähellä että kaukana oleva Jumala', sanoo Herra. 'Enkö minä täytä taivasta ja maata?'" Universaalinen Isä on kaiken aikaa läsnä kaukaisuuksiin ulottuvan luomuksensa kaikissa osissa ja kaikissa sydämissä. Hän on "sen täyteys, joka täyttää kaiken ja on kaikessa", ja "joka tekee kaiken kaikissa", ja edelleen: käsitys hänen persoonallisuudestaan on sellainen, "ettei taivas (universumi) eikä taivaitten taivas (universumien universumi) kykene häntä itseensä sisällyttämään." On kirjaimellisesti totta, että Jumala on kaikki ja kaikessa. Muttei sekään vielä ole *koko* Jumala. Infiniittinen voi paljastua lopullisesti vasta infiniittisyydessä; syytä ei pysty koskaan täysin ymmärtämään sen seurauksia analysoimalla. Elävä Jumala on mittaamattomasti suurempi kuin on sen luomistyön kokonaismäärä, joka on olevaistunut hänen kahlitsemattoman

[sivu 45]

vapaan tahtonsa mukaisten luovien tekojen tuloksena. Jumala tulee julki kautta kosmoksen, mutta kosmos ei koskaan voi kattaa eikä sisältää Jumalan infiniittisyyden kaikkeutta.

Isän läsnäolo vartioi lakkaamatta kokonaisuniversumia. "Hän lähtee liikkeelle taivaan lopusta, ja hänen piirinsä ulottuu sen kaikille kulmille; eikä mikään ole kätkössä sen valkeudelta."

Ei ole pelkästään niin, että luotu on Jumalassa, vaan on myös niin, että Jumala asuu luodussa. "Me tiedämme asuavamme hänessä, koska hän asuu meissä; hän on antanut meille oman henkensä. Tämä Paratiisin-Isän antama lahja on ihmisen erottamaton kumppani." "Hän on ikuisesti läsnä oleva ja kaiken läpäisevä

Jumala." "Ikiainkojen Isän henki on kätkeytyneenä jokaisen kuolevaisen lapsen mieleen." "Ihminen menee etsimään ystävää, vaikka juuri se ystävä elää hänen omassa sydämessään." "Todellinen Jumala ei ole kaukana; hän on osa meistä; hänen henkensä puhuu sisimmästämme." "Isä elää lapsessa. Jumala on aina kanssamme. Hän on ikuisen määränpäähän opastava henki."

Totuuden mukaisesti onkin ihmisten sukukunnasta sanottu: "Te olette Jumalasta", sillä "se, joka asuu rakkaudessa, asuu Jumalassa, ja Jumala hänessä." Jopa paha tehdessänne piinaatte sisässänne asuvaa Jumalan lahjaa, sillä Ajatuksensuuntaajan on pakko sen ihmismielen kanssa, johon se on teljetty, käydä läpi pahan ajattelun seuraamukset.

Jumalan omnipresenssi on todellisuudessa osa hänen infiniittistä olemustaan; avaruus ei Jumaluudelle ole mikään este. Jumala on, täydellisesti ja rajoituksitta, näkyväisesti läsnä vain Paratiisissa ja keskusuniversumissa. Yhtä havaittavasti hän ei ole läsnä Havonaa ympäröivissä luomuksissa, sillä Jumala on rajoittanut suoran ja aktuaalisen läsnäolonsa kunnioittaakseen ajallisuuden ja avaruuden universumien rinnakkaisten luojien ja hallitsijoiden suvereenisuutta ja jumalallisia oikeuksia. Jumalallisen läsnäolon käsitteen kohdalla tulee näin muodoin ottaa huomioon, että se on sekä ilmenemistapojen että -kanavien osalta varsin laaja-alaista, sillä siihen on luettava sekä Iankaikkisen Pojan, Äärettömän Hengen että Paratiisin Saaren läsnäolopiirit. Eikä aina ole mahdollista tehdä eroa Universaalisen Isän läsnäolon ja hänen ikuisen rinnakkaisolentojensa ja edustajiensa toimintojen välillä; siinä määrin täydellisesti he täyttävät hänen muuttumattomien tarkoitusperiensä kaikki infiniittiset vaatimukset. Mutta tämä ei koske persoonallisuusvirtapiiriä eikä Suuntaajia. Niiden osalta Jumala toimii vain omilla nimissään, välittömästi ja muut poissulkien.

Universaalinen Valvoja on potentiaalisesti läsnä Paratiisin Saaren gravitaatiopiireissä maailmankaikkeuden kaikissa osissa kaikkina aikoina ja samassa määrin, kunkin osan massan suhteessa ja tästä läsnäolosta johtuvien fyysisten vaatimusten mukaisesti, sekä siksi, että koko luomistulokseen kuuluu luonnostaan ominaisuus, joka panee kaikki olevaiset pitäytymään häneen ja olemaan hänessä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on samoin potentiaalisesti läsnä Kvalifioimattomassa Absoluutissa, ikuisessa tulevaisuudessa luotavien universumien tyysijassa. Näin Jumala läpäisee potentiaalisesti menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden fyysiset universumit. Hän on niin kutsutun

aineellisen luomistuloksen koossapysymisen ikiaikainen perusta. Tämä ei-hengellinen jumaluuspotentiali muuttuu aktuaaliseksi siellä täällä koko fyysisten olemassaolevien tason piirissä, kun joku yksinomaisesti häntä edustavista toimintayksiköistä selittämättömällä tavalla puuttuu asioiden kulkuun maailmankaikkeuden toiminnan näyttämöllä.

Jumalan mielellinen läsnäolo korreloituu Myötätoimijan, Äärettömän Hengen, absoluuttisen mielen kanssa, mutta finiittisissä luomuksissa se on paremmin havaittavissa siinä, että Paratiisin Valtiashenkien kosminen mieli toimii kaikkialla. Aivan kuten Ensimmäinen Lähde ja Keskus on potentiaalisesti läsnä Myötätoimijan mielivirtapiireissä, niin hän on potentiaalisesti läsnä myös Universaalisen Absoluutin jännitteissä. Mutta ihmisten olentoluokkaa edustava mieli on Myötätoimijan Tyttärien, kehittyvien universumien Jumalallisten Hoivaajien, antama lahja.

[sivu 46]

Universaalisen Isän kaikkialla läsnä oleva henki koordinoituu Iankaikkisen Pojan universaalisen henkilöläsnäolon toiminnan ja Jumaluusabsoluutin ikuisen jumalallisen potentiaalin kanssa. Mutta sen paremmin Iankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa hengellinen toiminta kuin Äärettömän Hengen tekemät mielen lahjoittamisetkaan eivät näytä sulkevan pois Ajatuksensuuntaajien, ihmisissä asuvien Jumalan osasten, välitöntä vaikutusta hänen luotujen lastensa sydämestä.

Mitä tulee Jumalan läsnäoloon planeetalla, järjestelmässä, konstellaatiossa tai jossakin universumissa, niin se, minkä määräistä tällainen läsnäolo on jossakin luomisteoksen yksikössä, mittaa Korkeimman Olennon kehittyvän läsnäolon laajuutta: Sen määrittävät joukkomittainen Jumalan tunnustaminen ja uskollisuus hänelle aina paikallisjärjestelmiin ja jopa planeettoihin saakka ulottuvan valtavan universumijärjestelmän taholta. Siinä toivossa, että nämä Jumalan kallisarvoisen läsnäolon osa-alueet voitaisiin säilyttää ja turvata, joudutaan toisinaan jotkut planeetat tietystä mielessä julistamaan karanteeniin tai osaksi eristämään ne yhteydenpidosta luomistuloksen laajempiin yksiköihin, sen vuoksi että nämä planeetat (tai jopa järjestelmät) ovat syöksyneet kauas hengelliseen pimeyteen. Ja tämä kaikki, sellaisena kuin se toteutuu Urantialla, on hengellisessä mielessä puolustuksellinen reaktio maailmojen enemmistön taholta näiden halutessa, niin

pitkälle kuin mahdollista, säästyä uppiskaisen, häijyn ja kapinallisen vähemmistön vieraannuttavien tekojen eristävien seuraamusten tuottamilta kärsimyksiltä.

Samalla kun Isä isällisesti kytkee omaan virtapiiriinsä kaikki poikansa -- kaikki persoonallisuudet -- samalla hänen vaikutusvaltaansa näihin rajoittaa heidän alkuperänsä kaukaisuus Jumaluuden Toisesta ja Kolmannesta Persoonasta, ja samalla tämä vaikutusvalta lisääntyy sitä mukaa, kun heidän määränpäänsä saavuttaminen lähestyy tätä tasoa. Sen *tosiasian*, onko Jumala läsnä luotujen mielessä, määrää se, onko näiden sisimmässä Isän osanen vai ei -- sellainen osanen kuin Salaperäinen Opastaja -- mutta hänen *efektiivinen* läsnäolonsa määrättyy sen mukaan, missä määrin näiden asuinpaikkana oleva mieli asettuu yhteistyöhön tämän niiden sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

Isän läsnäolossa ilmenevät vaihtelut eivät johdu Jumalan muuttuvaisuudesta. Isä ei vetäydy eristyksiin siksi, että häntä olisi laiminlyöty. Hänen kiintymyksensä ei väisty sen takia, että luotu tekee rikkomuksia. Paremminkin on niin, että hänen lapsensa, joille on annettu valinnan vapaus (hänen suhteensa), tätä valinnan vapautta käyttäessään määräävät suoraan, miten laajasti ja missä määrin rajoittuneena Isän jumalallinen vaikutus heidän sydämessään ja sielussaan ilmenee. Isä on vastiketta vaatimatta, rajoituksitta ja ketään suosimatta lahjoittanut itsensä meille. Hän ei suosi yhtäkään henkilöä, planeettaa, paikallisjärjestelmää eikä universumia. Ajallisuuden lohkoilla hän suo muusta erottuvaa kunniaa vain Paratiisista alkuisin oleville Seitsenkertaisen Jumalan persoonallisuuksille, finiittisten universumien tasavertaisille luojille.

2. JUMALAN INFINIITTINEN VOIMA

Kaikki universumit tietävät, että "kaikkivaltias Herra Jumala hallitsee". Tämän maailman ja muiden maailmojen asiat kuuluvat jumalallisen valvonnan piiriin. "Hän tekee mielensä mukaan taivaan joukkojen keskuudessa ja maan asukkaitten joukossa." On ikiajat totta, ettei "ole muuta mahtia kuin Jumala".

Kaiken jumalallisen olemuksen kanssa sopusoinnussa olevan osalta on kirjaimellisesti totta, että "Jumalalle kaikki on mahdollista". Kansojen, planeettojen ja universumien pitkälliset kehitysprosessit ovat maailmankaikkeuden luojien ja hallintovaltaa käyttävien täydellisen valvonnan alaisuudessa, ja ne kehkeytyvät Universaalisen Isän ikuisen tarkoituksen mukaisesti ja etenevät sopusoinnussa ja järjestyksessä Jumalan kaikin puolin viisaaseen suunnitelmaan pitäytyen. On vain yksi lainsäätäjä. Hän ylläpitää avaruuden maailmat ja kierrättää univertimeja ikuisen kiertokulun loputonta kehää.

[sivu 47]

Kaikista Jumalan attribuuteista hänen kaikkivaltiutensa on parhaiten ymmärrettyä, etenkin silloin ja siten kuin se aineellisessa maailmankaikkeudessa ilmenee. Ei-hengellisenä ilmiönä tarkasteltuna Jumala on energiaa. Tämän fyysisen tosiasian toteaminen perustuu siihen käsittämättömään totuuteen, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus on koko avaruuden universaalisten fyysisten ilmiöitten perimmäinen syy. Kaikki fyysinen energia ja muut aineelliset ilmenemät juontuvat tästä jumalallisesta toiminnasta. Valo, toisin sanoen lämpöä sisältämätön valo, on Jumaluuksien toinen ei-hengellinen ilmentymä. Ja on olemassa vielä yksi ei-hengellinen energian muoto, joka on itse asiassa Urantialla tuntematon; se on vielä tunnistamatta.

Jumala valvoo kaikkea voimaa. Hän on valmistanut "tien salamalle", hän on järjestänyt kaiken energian virtapiirit. Hän on säätänyt kaikenmuotoisen energia-aineen ilmaantumisasajankohdan ja -tason. Ja nämä kaikki seikat ovat ajasta aikaan hänen ikuisessa otteessaan -- gravitationaalisessa kontrollissa, jonka keskus on ala-Paratiisissa. Ikuisen Jumalan valo ja energia kiertävät sen vuoksi ikuisesti hänen majesteettista virtapiiriään pitkin, pitkin sitä loputonta mutta säännöllistä tähtitarhojen kulkuetta, josta universumien universumi muodostuu. Koko luomistulos kiertää ikuisesti kaikkien olevaisten ja olentojen Paratiisillisen Persoonallisuuden keskusta.

Isän kaikkivaltiudessa on kysymys absoluuttisen tason kaikkialle ulottuvasta hallitsevuudesta. Absoluuttisella tasolla ei energian kolmea muotoa -- aineellista, mieli- ja hengellistä -- voi hänen välittömässä läheisyydessään, kaiken olevaisen Lähteen läheisyydessä, erottaa toisistaan. Luodun olennon mieli, se kun ei ole

Paratiisin monotaa eikä Paratiisin henkeä, ei reagoi suoraan Universaaliseen Isään. Jumala *sopeuttaa* itsensä epätäydellisyyttä olevaan mieleen -- Urantian kuolevaisten tapauksessa -- Ajatuksensuuntaajien kautta.

Universaalinen Isä ei ole mikään ohimenevä vahvuus, vaihtuva voima eikä sinne tänne virtaileva energia. Isän voima ja viisaus ovat täysin riittävät selvittämään mitkä tahansa ja kaikki maailmankaikkeuden pulmatilanteet. Ihmisen kokemukseen kuuluvien hätätilanteiden syntyessä Isä on nähnyt ne kaikki jo edeltäkäsien, ja siksi hän ei suhtaudu maailmankaikkeuden asioihin kulloinkin kokonaisuudesta irrallisena tapauksena, vaan paremminkin sen mukaan, mitä ikuinen viisaus sanelee, ja sen mukaan, mikä on sopusoinnussa infiniittistä arvostelukykä edustavien valtaoikeuksien asettamien vaatimusten kanssa. Siitä riippumatta, millä tavoin Jumalan voima ilmenee, se ei maailmankaikkeudessa vaikuta sokean voiman tavoin.

Sellaisiakin tilanteita todella ilmenee, joissa näyttää siltä, että olisi turvauduttu hätäratkaisuihin, että luonnonlait olisi väliaikaisesti syrjäytetty, että olisi todettu asioita, jotka eivät sovi mihinkään, ja että olisi ryhdytty toimenpiteisiin tilanteen korjaamiseksi. Mutta asia ei ole näin. Tällaiset käsitykset Jumalasta juontuvat näkökulmanne rajoittuneisuudesta, käsityskykynne äärellisyydestä ja tarkastelunne vajavaisuudesta. Sellainen Jumalan väärinkäsittäminen johtuu perinpohjaisesta tietämättömyydestänne maailmassa vaikuttavien korkeampien lakien olemassaolosta, Isän luonteen suuruudesta, hänen attribuuttiensa infiniittisyydestä ja siitä tosiasiasta, että hänellä on vapaa tahto.

Jumalan hengen asuinpaikkana olevat planeettojen luodut olennot, jotka ovat sirotautuneina sinne tänne avaruuden universumien joka puolelle, ovat lukumääränsä ja ryhmiensä puolesta likimain äärettömiä, heidän älylliset kykynsä ovat niin suuresti toisistaan poikkeavia, heidän mielensä on niin rajoittunutta ja toisinaan niin karkeaa, heidän näkemyksensä ovat siksi paljon puutteellisia ja paikkaan sidottuja, että on miltei mahdotonta laatia sellaisia lakia koskevia yleistyksiä, jotka todellisuutta vastaavalla tavalla toisivat esille Isän infiniittiset attribuutit ja samalla olisivat edes jossakin määrin näiden älyllisten luotujen käsitettävissä. Niinpä sinun kannaltasi, joka olet luotu olento, monetkin kaikkivaltiaan Luojan teot näyttävät mielivaltaisilta, irrallisilta, eikä niinkään harvoin myös sydämettömiltä ja julmilta. Mutta vakuutan sinulle taas kerran, ettei se ole totta. Jumalan teot ovat kaikki tarkoituksenmukaisia, älyllisiä, viisaita, lempeitä ja ikuisesti parasta hyvää tarkoittavia -- eivät aina yksilön, yksittäisen

ihmisrodun, yksittäisen

[sivu 48]

planeetan tai edes yksittäisen universumin parasta, mutta ne on tehty kaikkien asianosaisten -- alimmasta ylhäisimpään -- hyvinvointia ja parasta hyvää ajatellen. Ajallisuuden oloissa osan hyvinvointi saattaa toisinaan näyttää poikkeavan kokonaisuuden hyvinvoinnista. Iäisyden kiertokulussa tällaisia näennäisiä eroavaisuuksia ei ole.

Olemme kaikki osa Jumalan perhettä, ja siksi meidän pitää toisinaan saada osamme perheen sisäisestä kurinpidosta. Monet niistä Jumalan toimista, jotka meitä kovasti häiritsevät ja hämmentävät, ovat kaiken kattavaa viisautta ilmentävien päätösten ja ratkaisujen tulos, ja ne antavat Myötätoimijalle valtuudet panna toimeen infiniittisen mielen erehtymättömän tahdon tekemät valinnat, saattaa voimaan täydellisen persoonallisuuden tekemät päätökset. Ja kysymyksessä on persoonallisuus, jonka harkinta, näkemys ja huolenpito ottavat huomioon hänen laajan ja kauas ulottuvan luomistyönsä korkeimman ja ikuisen hyvinvoinnin.

Näin ollen teidän kokonaisuudesta irrallaan oleva, kapea-alainen, finiittinen, karkea ja varsin materialistinen näkökulmanne ja olemukseenne luontaisesti kuuluvat rajoittuneisuutenne muodostavat sellaisen esteen, ettette kykene näkemään, tajuamaan tai tietämään monienkaan niiden jumalallisten tekojen viisautta ja hyvyyttä, jotka teistä näyttävät olevan täynnä peräti musertavaa julmuutta ja joille näyttää olevan ominaista äärimmäinen välinpitämättömyys kansaluotujenne hyvinvointia ja menestystä kohtaan, sitä kohtaan, että he olisivat omalla planeetallaan onnellisia ja kokisivat henkilökohtaista menestystä. Ihmisen näköalan rajoittuneisuudesta, ahtaasta ymmärryksestänne ja rajallisesta käsityskyvystänne nimenomaan johtuu, että ymmärrätte väärin Jumalan motiivit ja vääristelette hänen tarkoitusperänsä. Evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuu kuitenkin paljon sellaista, mikä ei ole Universaalisen Isän henkilökohtaisesti aikaansaamaa.

Jumalallinen kaikkivaltius on täydellisen koordinoitunutta Jumalan persoonallisuuden muiden attribuuttien kanssa. Yleensä Jumalan valtaa

rajoittavat sen maailmankaikkeudellisten hengellisten ilmenemien osalta vain seuraavat kolme ehtoa tai tilannetta:

1. Jumalan olemus, eritoten hänen ääretön rakkautensa, totuutensa, kauneutensa ja hyvyytensä.
2. Jumalan tahto, hänen maailmankaikkeuden persoonallisuuksille osoittamansa armeliaisuus ja hänen isällinen suhteensa heihin.
3. Jumalan laki, Paratiisin ikuisen Kolminaisuuden vanhurskaus ja oikeudenmukaisuus.

Jumalan valta on rajatonta, hänen olemuksensa on jumalallinen, hänen tahtonsa on lopullinen, hänen attribuuttinsa ovat infiniittiset, hänen viisautensa on ikuista ja hänen reaalisuutensa on absoluuttinen. Mutta kaikki nämä Universaalisen Isän ominaisuudet yhdistyvät Jumaluudessa, ja ne ilmenevät universaalisesti Paratiisin-Kolminaisuudessa ja Kolminaisuuden jumalallisissa Pojissa. Muussa suhteessa kaikki Jumalaan liittyvä on Paratiisin ja Havonan keskusuniversumin ulkopuolella Korkeimman evolutionaarisen läsnäolon rajoittamaa, Perimmäisen olevaistuvan läsnäolon ehdollistamaa ja kolmen olemassa olevan Absoluutin -- Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin -- koordinoimaa. Ja Jumalan läsnäolo on tällä tavoin rajoitettua, koska se on Jumalan tahto.

3. JUMALAN UNIVERSAALINEN TIETÄVYYS

"Jumala tietää kaiken." Jumalallinen mieli on tietoinen ja selvillä koko luomakunnan ajattelusta. Hänen tietonsa tapahtumista on universaalista ja täydellistä. Hänestä lähtevät jumalalliset entiteetit ovat osa häntä. Hän, joka "punnitsee pilvet", on myös "täydellinen tietämyksessä." "Herran silmät ovat kaikkialla." Suuri opettajanne sanoi mitättömästä varpusesta: "Ei yksikään niistä putoa maahan

[sivu 49]

Isäni sitä tietämättä", kuin myös: "Jopa päännne hiukset ovat luetut." "Hän kertoo tähtien luvun; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä."

Koko maailmankaikkeudessa Universaalinen Isä on ainoa persoonallisuus, joka tosiaankin tietää tähtien ja avaruuden planeettojen lukumäärän. Kunkin universumin kaikki maailmat ovat jatkuvasti Jumalan tietoisuudessa. Hän sanoo myös: "Olen toden totta nähnyt kansani kärsimykset, olen kuullut heidän huutonsa ja tiedän heidän murheensa." Sillä "Herra katsoo taivaasta, hän näkee kaikki ihmisen pojat; asuinsijoiltaan hän katsoo kaikkia maan asukkaita." Jokainen luodun lapsi voi todellakin sanoa: "hän tietää valitsemani tien, ja kun hän on koetellut minua, olen jalostunut kuin kulta." "Jumala tietää, milloin istuudumme, milloin taas nousemme jaloillemme; hän ymmärtää ajatuksemme jo kaukaa ja on perillä kaikista teistämme." "Kaikki on paljaana ja avoimena hänen silmiensä edessä -- hänen, jonka kanssa olemme tekemisissä." Ja jokaista ihmistä tulisi totisesti lohduttaa se, että hän ymmärtää, että "hän tietää puitteenne, hän muistaa, että olette tomua." Puhuessaan elävästä Jumalasta Jeesus sanoi: "Isänne tietää, mitä tarvitsette, jo ennen kuin häneltä anotte."

Jumalan hallussa on rajaton valta tietää kaikki olevaiset; hänen tietoisuutensa on universaalista. Hänen henkilökohtainen yhteyspiirinsä kattaa kaikki persoonallisuudet, ja hänen tietoaan alhaisentyisimmistäkin luoduista olennoista täydentävät välillisesti erilaiset taivaista laskeutuvat jumalalliset Pojat, ja välittömästi sitä täydentävät kuolevaisissa asuvat Ajatuksensuuntaajat. Ja Ääretön Henki on sitä paitsi läsnä kaiken aikaa kaikkialla.

Emme ole täysin varmoja, haluaako Jumala tietää ennakolta syntiä sisältävät tapahtumat, vai ei. Mutta vaikka Jumala tietäisikin etukäteen lastensa vapaasta tahdostaan tekemät teot, tällainen ennaltatietäminen ei vähäisimmässäkään määrin kumoa heidän vapauttaan. Yksi asia on kuitenkin varma: mikään ei tule Jumalalle yllätyksenä.

Kaikkivaltius ei merkitse valtaa tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä -- sellaista, mikä ei kuulu jumaluuteen. Kaikkitietävyys ei myöskään merkitse sellaisen tietämistä, mikä ei ole tiedettävissä. Mutta tällaisista lausumista kyetään tuskin tekemään ääreilliselle mielelle ymmärrettäviä. Luotu voi tuskin ymmärtää Luojan

tahdon ulottuvuutta ja rajoituksia.

4. JUMALAN ÄÄRETTÖMYYS

Kerran toisensa jälkeen tapahtuva minuutensa universumeille lahjoittaminen, sitä mukaa kun nämä saatetaan olevaisiksi, ei millään muotoa vähennä voimapotentiaalia tai viisauden reserviä, sellaisina kuin ne ovat alati olemassa ja kätkeytyneinä Jumaluuden keskuspersoonallisuuteen. Vahvuuden, viisauden ja rakkauden potentiaalin suhteen Isä ei koskaan ole vähentänyt mitään siitä, mikä on hänen hallussaan, eikä luopunut yhdestäkään valovoimaisen persoonallisuutensa attribuutista itseään Paratiisin-Pojille, alaisilleen luomistuloksille ja niiden moninaisille luoduille olennoille tuhlaillen lahjoittaessaan.

Jokaisen uuden universumin luominen edellyttää vetovoiman uutta säätelyä. Mutta vaikka luominen jatkuisi määräämättömästi, ikuisesti, jopa infiniittisyyteen asti niin, että aineellinen luomistulos lopulta olisi ääretön, silloinkin Paratiisin Saarella oleva kontrolli- ja koordinoitavoima todettaisiin vaatimuksia vastaavaksi ja tällaisen äärettömän maailmankaikkeuden hallintaan, ohjaukseen ja koordinointiin riittäväksi. Ja tämän rajattomalle maailmankaikkeudelle tapahtuneen vahvuuden ja voiman loputtoman vuodattamisen jälkeenkin Infiniittisessä olisi edelleenkin sama ylivaraus vahvuutta ja energiaa; Kvalifioimaton Absoluutti olisi yhäkin vähentymätön; Jumala omaisi yhäti saman infiniittisen potentiaalin, ikään kuin vahvuutta,

[sivu 50]

energiaa ja voimaa ei olisi koskaan vuodatettukaan lahjoituksena universumille universumin perään.

Samoin on sanottava viisaudesta. Se, että mieltä niin auliisti jaetaan maailmoissa tapahtuvaa ajattelua varten, ei millään tavoin köyhdytä jumalallisen viisauden keskuslähdettä. Universumien määrän moninkertaistuessa ja maailmojen luotujen olentojen lukumäärän lisääntyessä aina käsityskyvyn ääri rajoille asti, ja mikäli

mieltä lahjoitetaan jatkuvasti ja loputtomasti näille olennoille -- olkootpa vaatimattomalla tai korkealla tasolla -- silti Jumalan keskuspersoonallisuus käsittää yhä saman ikuisen, infiniittisen ja kaikkiviisaan mielen.

Se, että hän omasta itsestään lähettää henkisanansaattajia pitämään asuinpaikkanaan maailmanne ja muiden maailmojen miehiä ja naisia, ei millään tavoin vähennä hänen kykyään toimia jumalallisena ja kaikkivoipana henkipersoonallisuutena. Eikä ehdottomasti mitään rajaa ole sille, missä laajuudessa ja miten lukuisasti hän voi ja saattaa näitä henkiopastajia lähettää eteenpäin. Tämä itsensä luoduilleen antaminen muodostaa näille jumalallisen lahjan saaneille kuolevaisille äärettömän, miltei käsittämättömän, vastaisuudessa toteutuvan mahdollisuuden yhä pitemmälle meneviin ja toinen toistaan seuraaviin eksistensseihin. Ja tämä tuhlaileva itsensälahjoittaminen näiden hoivaavien henkientiteettien muodossa ei mitenkään supista sitä totuuden ja tiedon viisautta ja täydellisyyttä, joka on kaikkiviisaan, kaikkitietävän ja kaikkivoivan Isän persoonassa.

Ajallisuudessa elävillä kuolevaisilla on tulevaisuus, mutta Jumala asuu iäisyudessa. Vaikka olen lähtöisin aivan Jumaluuden asuinsijan läheltä, en voi olettaa puhuvani täydellä ymmärryksellä monienkaan jumalallisten attribuuttien infiniittisyydestä. Vain infiniittisyyttä oleva mieli voi täysin käsittää olemassaolon infiniittisyyden ja toiminnan ikuisuuden.

Kuolevainen ihminen ei mitenkään voi tuntea taivaallisen Isän infiniittisyyttä. Finiittinen mieli ei pysty ajattelemalla selvittämään sellaista absoluuttista totuutta tai tosiasiaa. Mutta samainen finiittinen ihminen voi tosiasiaassa *tuntea* -- konkreettisesti kokea -- sellaisen infiniittisen isän RAKKAUDEN täyden ja vähentymättömän vaikutuksen. Tällaisen rakkauden voi todellakin kokea, jos kohta onkin niin, että vaikka kokemisen laatu on rajoittamaton, sellaisen kokemuksen määrää silti rajoittaa tiukasti ihmisen hengellinen vastaanottokyky ja siihen liittyvä kyky osoittaa Isälle vastarakkautta.

Finiittisen taholta infiniittisiin ominaispiirteisiin kohdistuva arvostus ylittää suuresti loogisuuden suhteen rajalliset luodun kyvyt, sillä kuolevaisesta ihmisestä on tehty Jumalan kuva -- hänessä elää rahtunen infiniittisyyttä. Siksi ihmisen läheisin ja kallisarvoisin lähestymistie Jumalan luokse kulkee rakkauden kautta, sillä Jumala on rakkaus. Ja koko sellainen ainutlaatuinen suhde on kosmisen

sosiologian mukainen tosiasiallinen kokemus, Luojan ja luodun välinen suhde -- Isän ja lapsen molemminpuolinen kiintymys.

5. ISÄ HALLITSEE YLIMPÄNÄ

Pitäessään yhteyttä Havonan jälkeisiin luomistuloksiin Universaalinen Isä ei käytä infiniittistä valtaansa ja lopullista auktoriteettiaan suoraa käskytystä käyttämällä, vaan pikemminkin Poikiensa ja heidän alaisuudessaan toimivien persoonallisuuksien kautta. Ja Jumala tekee tämän kaiken omasta vapaasta tahdostaan. Jos tilanne niin vaatisi, jos jumalallinen mieli niin tahtoisi päättää, voitaisiin mitä tahansa ja kaikkea muille siirrettyä valtaa käyttää suoraan. Mutta pääsääntöisesti sellaiseen toimenpiteeseen ryhdytään vasta, kun delegoitua valtaa saanut persoonallisuus jättää täyttämättä hänelle uskotun jumalallisen luottamustehtävän. Milloin ja missä sellainen laiminlyönti tapahtuukin ja niissä rajoissa, joissa Isä on pidättänyt itselleen jumalallisen vallan ja potentiaalin, hän kyllä toimii itsenäisesti ja itse valitsemiensa valtaoikeuksien mukaisesti; ja tämä valinta on aina eittämätöntä täydellisyyttä ja infiniittistä viisautta julkituova.

[sivu 51]

Isä hallitsee Poikiensa kautta. Koko maailmankaikkeuden organisaation läpi kulkee katkeamaton, Planeettaprinsseihin päättyvä hallitsijoitten ketju, hallitsijoitten, jotka ohjaavat Isän valtaviin toimipiirien evolutionaaristen sfäärien kohtaloita. Pelkkää runollisuutta eivät ole sellaiset ilmaukset kuin "maa ja sen täyteys ovat Herran", "Hän syöksee kuninkaat vallasta ja hän asettaa kuninkaat valtaan." "Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa."

Ihmisten sydämessään ratkaisemien asioiden kohdalla saattaa käydä, ettei Universaalisen Isän tahto aina toteudu. Mutta kun kysymys on siitä, miten planeetan asioita ja kohtaloa hoidetaan, silloin jumalallinen suunnitelma pääsee aina voitolle, ja rakkautta ja viisautta edustava ikuinen tarkoitus saavuttaa riemuvoiton.

Jeesus sanoi: "Isäni, joka antoi heidät minulle, on suurempi kaikkia; eikä kukaan pysty heitä Isäni kädestä riistämään." Katsellessanne Jumalan kutakuinkin rajattoman luomistyön moninaisia toimia ja tarkastellessanne sen pyörryttävää suunnattomuutta saatatte horjua sen suhteen, käsitättekö hänen ensisijaisuuttaan, mutta teidän tulisi empimättä hyväksyä se, että hän istuu vakaasti ja ikuisesti valtaistuimellaan kaiken olevaisen Paratiisikeskuksessa, sekä se, että hän on kaikkien älyllisten olentojen hyvää tahtova Isä. On vain "yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on kaiken yllä ja kaikessa", "ja hän on ennen kaikkia olevaisia ja kaikki olevaiset ovat hänessä".

Elämään liittyvät epävarmuustekijät ja olemassaolon hankaluudet eivät ole millään tavoin ristiriidassa Jumalan universaalisen suvereenisuuden käsitteen kanssa. Kaikkea evolutionaarista luodun olennon elämää ympäröivät joka puolelta tietyt *vaihtamattomuudet*. Ajatelkaapa seuraavia asioita:

1. Onko *rohkeus*, luonteenlujuus, tavoittelemisen arvoista? Jos on, siinä tapauksessa ihminen on kasvatettava ympäristössä, joka tekee välttämättömäksi vaikeuksien kanssa kamppailemisen ja reagoinnin pettymyksiin.
2. Onko *altruismi*, kanssaihmistensä palveleminen, tavoiteltavaa? Jos se sitä on, silloin elämäkokemuksen on tarjottava mahdollisuudet kohdata yhteiskunnallista epätasa-arvoisuutta.
3. Onko *toivo*, luottavaisuuteen sisältyvä ylevyys, tavoiteltavaa? Jos on, niin siinä tapauksessa ihmisen olemassaoloon täytyy alati kuulua turvattomuustekijöitä ja vähän väliä ilmenevää epävarmuutta.
4. Onko *usko*, inhimillisen ajattelun tekemä ylväin väite, toivottavaa? Jos se sitä on, silloin ihmismielen täytyy havaita olevansa siinä kiusallisessa tilanteessa, että se tietää aina vähemmän kuin se on valmis uskomaan.
5. Onko toivottavaa *totuuden rakkaus* ja halukkuus kulkea minne ikinä se johdattaakin? Jos on, silloin ihmisen täytyy kasvaa maailmassa, jossa erhe on läsnä ja valheellisuus aina mahdollinen.
6. Onko *ihanteellisuus*, lähestyvä käsitys jumalallisuudesta, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen on ponnisteltava ympäristössä, joka ilmentää vain suhteellista

hyvyyttä ja kauneutta -- olosuhteissa, jotka kannustavat tavoittelemaan lannistumatta sellaista, mikä on parempaa.

7. Onko *uskollisuus*, omistautuminen korkeimman velvollisuuden täyttämiseen, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen täytyy elää ympärillään mahdollisuus petturuuteen ja pakoiluun. Velvollisuudentuntoisuuden sisältämä urheus on siinä, että siihen sisältyy aina epäonnistumisen vaara.

8. Onko *epäitsekkyy*s, itsensä unohtamisen henki, tavoiteltavaa? Jos on, silloin kuolevaisen ihmisen on välttämättä elettävä kasvotusten sellaisen minuuden kanssa, joka kärttää loputtomasti tunnustusta ja kunnianosoituksia. Ihminen ei kykenisi dynaamisesti valitsemaan jumalallista elämää, ellei olisi tätä hänen minuutensa elämää, jonka hän voi hylätä. Ihminen ei koskaan pystyisi tarttumaan pelastavaan vanhurskauteen, ellei olisi olemassa potentiaalista pahaa, joka vastakohdallaan osoittaa, miten ylevää ja erilaista on hyvä.

9. Onko *mielihyvä*, onnellisuuden tuottama tyydytys, tavoiteltavaa? Jos on, ihmisen tulee siinä tapauksessa elää maailmassa, jossa tuskan kokemisen vaihtoehto ja kärsimisen todennäköisyys ovat aina vaikuttavia kokemuksellisia mahdollisuuksia.

[sivu 52]

Kautta maailmankaikkeuden jokaista yksikköä pidetään kokonaisuuden osana. Osan selviytyminen riippuu siitä, toimiiko se yhdessä kokonaisuutta edustavan järjestelmän ja tarkoituksen kanssa, haluaako se täydestä sydämestään ja täysimääräistä alttiutta osoittaen täyttää Isän jumalallisen tahdon. Ainoa evolutionaarinen maailma, jossa erehtymistä (epäviisaan arvioinnin mahdollisuutta) ei esiintyisi, olisi maailma, jossa ei esiinny *kahlitsematonta* älyä. Havonan universumissa on miljardi täydellistä maailmaa täydellisine asukkaineen, mutta kehittyvän ihmisen täytyy olla erehtyväinen, jos hänen on määrä olla vapaa. Vapaa ja kokematon äly ei mitenkään voi heti ja alusta asti olla yksinomaan viisas. Virheellisen arvioinnin (pahan) mahdollisuus muuttuu synniksi, vasta kun ihmisen tahto tietoisesti hyväksyy ja tahallaan omaksuu tarkoituksellisen moraalittoman asenteen.

Totuuden, kauneuden ja hyvyyden täysi arvossapitäminen kuuluu luontaisesti jumalallisen universumin täydellisyyteen. Havonan maailmojen asukkaat eivät tarvitse suhteellisten arvotasojen potentiaalia oikeitten valintojensa pontimeksi. Sellaiset täydelliset olennot kykenevät erottamaan ja valitsemaan hyvän, vaikka vastakohtaan tarjoavat ja ajattelemaan pakottavat moraaliset valintatilanteet puuttuvatkin. Mutta kaikki tällaiset täydelliset olennot ovat moraaliselta olemukseltaan ja hengelliseltä asemaltaan sitä, mitä he ovat pelkän olemassaolonsa tosiasian perusteella. He ovat kokemuseräisesti ansainneet etenemistä vain heille synnynnäisesti kuuluvan aseman puitteissa. Kuolevainen ihminen ansaitsee jopa asemansa ylösnousemusehdokkaana omalla uskollaan ja toivollaan. Kaikki se jumalallinen, johon ihmismieli tarttuu ja jonka ihmissielu omaksuu, on kokemuksellisesti saavutettua. Se on henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva *realiteetti* ja on sen vuoksi ainutlaatuinen omaisuuserä, toisin kuin Havonan harhautumattomien persoonallisuuksien luontainen hyvyys ja vanhurskaus.

Havonan luodut olennot ovat luonnostaan rohkeita, mutta he eivät ole inhimillisessä mielessä sankarillisia. He ovat synnynnäisesti ystävällisiä ja huomaavaisia, mutta ihmisen tavoin altruistisia he tuskin ovat. He odottavat miellyttävää tulevaisuutta, mutta he eivät ole täynnä toivoa sillä hienolla tavalla, joka on ominaista epävarmuutta edustavien evolutionaaristen sfäärien luottavaiselle kuolevaiselle. He uskovat maailmankaikkeuden vakauteen, mutta heille on ylen vierasta se pelastava usko, jolla kuolevainen ihminen kipuaa eläimen asteelta ylös Paratiisin porteille. He rakastavat totuutta, mutta he eivät tiedä mitään sen sielua virvoittavista ominaisuuksista. He ovat ihanteellisia, mutta he syntyvät sellaisiksi; he ovat täysin tietämättömiä siitä haltioitumisesta, jonka ihminen kokee riemua tuottavan valinnan jälkeen ihanteellisuuden saavuttaessaan. He ovat kuuliaisia, mutta he eivät ole koskaan kokeneet sitä väräyttävää elämystä, jonka tuottaa varaukseton ja älyllinen omistautuminen velvollisuuden täyttämiseen, kun toisena vaihtoehtona on kiusaus jättää se tekemättä. He ovat epäitsekkeitä, mutteivät he ole koskaan saavuttaneet näitä kokemuksen tasoja sotaisan minuutensa suurenmoisessa taistelussa kukistamalla. He nauttivat mielihyvystä, mutta he eivät ymmärrä sen mielihyvän tuomaa suloisuutta, joka aiheutuu kärsimisen mahdollisuudelta välttymisestä.

6. ISÄN ENSIMMÄISYYS

Jumalallista epäitsekkyyttä osoittaen, täydellisimmästä täydellisempää anteliaisuutta ilmentäen Universaalinen Isä luovuttaa mahtiaan ja delegoi valtaansa, mutta hän on yhäkin ensimmäinen ja tärkein. Hänen kätensä lepää mahtavalla maailmankaikkeuden valtapiirien tilanteisiin vaikuttavalla vipusimella, hän on pidättänyt itselleen kaikki lopulliset päätökset, ja erehtymättä ja kiistämättömällä arvovallalla hän pitää ikuisista tarkoituseristään muodostuvaa kaikkivaltiasta veto-oikeuden valtikkaa laajan, pyörivän ja alati kehää kiertävän luomistuloksen hyvinvoinnin ja kohtalon yllä.

Jumalan suvereenisuus on rajoittamatonta; se on koko luomistuloksen perustotuus. Maailmankaikkeus ei ollut väistämätön. Maailmankaikkeus ei ole sattuma, eikä se myöskään ole itsestään olemassa oleva. Maailmankaikkeus on luomistyön tulos, ja se on sen vuoksi tyystin Luojan tahdon varassa. Jumalan tahto on jumalallinen totuus, elävä rakkaus; siksi evolutionaaristen universumien

[sivu 53]

täydellistyville luomistuloksille on ominaista hyvyys -- läheisyys jumalallisuuden suhteen -- ja potentiaalinen pahuus -- etäisyys jumalallisuudesta.

Kaikenlainen uskonnollinen filosofia päättyy ennemmin tai myöhemmin käsitykseen maailmankaikkeuden yhtenäisestä hallinnosta, yhdestä Jumalasta. Maailmankaikkeuden syyt eivät voi olla alemmat kuin sen seuraukset. Maailmankaikkeuden elämänvirtojen ja kosmisen mielen lähteen täytyy olla niiden ilmenemistasojen yläpuolella. Ihmisen mieltä ei voi johdonmukaisesti selittää olemassaolon alemmista muodoista käsin. Todellisuudessa ihmisen mieli on ymmärrettävissä vain tunnustamalla ajattelun korkeampien muotojen ja tavoitteellisen tahdon reaalisuus. Ihminen on moraalisenä olentona selittämätön, ellei Universaalisen Isän reaalisuutta tunnusteta.

Mekanistista käsitystä ajava filosofi ilmoittaa hylkäävänsä ajatuksen universaalisesta ja suvereenisesta tahdosta, juuri siitä suvereenisesta tahdosta, jonka toimintaa maailmankaikkeuden lakien toteutumisessa hän niin syvästi

kunnioittaa. Minkä tahattoman kunnianosoituksen mekanisti osoittaakaan lain Luojaalle kuvitellessaan näiden lakien olevan itsestään toimivia ja itsestään selviä!

On suuri kömmähdys humanisoida Jumala muutoin kuin käsityksessä ihmisessä asuvasta Ajatuksensuuntaajasta. Muttei sekään ole yhtä typerää kuin on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen idean täysimittainen *mekanisointi*.

Kärsiikö Paratiisin-Isä? Sitä en tiedä. Luoja-Pojat mitä varmimmin voivat kärsiä, ja toisinaan he kuolevaisten tavoin niin myös tekevät. Muunnetussa merkityksessä Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki kärsivät. Minusta tuntuu, että Universaalinen Isäkin kärsii, mutten voi ymmärtää *miten*; ehkäpä persoonallisuuspiirinsä kautta, ehkä sillä keinoin, että Ajatuksensuuntaajat ja hänen ikuisesta olemuksestaan antamansa muut lahjat omaavat yksilöllisyyden. Hän on sanonut kuolevaisten sukukunnista: "Kaikissa koettelemuksissanne koetellaan myös minua." Hän tuntee epäilemättä isällistä ja myötätuntoista ymmärtämystä. Hän saattaa todellakin kärsiä, mutta en ymmärrä sen kärsimisen luonnetta.

Universumien universumin infiniittinen ja ikuinen Hallitsija on voima, muoto, energia, prosessi, malli, periaate, läsnäolo ja idealisoitu realiteetti. Mutta hän on enemmän: hän on persoonallinen, hän käyttää suvereenia tahtoa, kokee jumalallisuuden minätietoisuutta, toimeenpanee luovan mielen käskytykset, tavoittelee ikuisen tarkoituserän toteutumisen tuomaa tyydytystä sekä osoittaa Isän rakkautta ja kiintymystä maailmankaikkeudessa olevia lapsiaan kohtaan. Ja näitä kaikkia Isän persoonallisempia piirteitä voi ymmärtää paremmin tarkastelemalla niitä sellaisina kuin ne tulivat esille Mikaelin, Luoja-Poikanne, lahjoittautuneena elämässä elämässä, silloin kun hän oli ruumiillistuneena Urantialla.

Jumala Isä rakastaa ihmisiä, Jumala Poika palvelee ihmisiä, Jumala Henki innoittaa maailmankaikkeuden lapsia alati ylöspäin suuntautuvalla taipaleella Jumala Isän löytämiseksi, Jumala Poikien määrittelemiä väyliä Jumala Hengen armollisuutta ilmentävän hoivan kautta.

[Olen se Jumalallinen Neuvonantaja, joka on määrätty esittämään ilmoitus
Universaalisesta Isästä, ja olen jatkanut työtäni esittämällä edellä olevan
selvityksen Jumaluuden attribuuteista.]